

nydere, hvis Invaliditet er af en saadan Art, at den ikke kræver særligt Tilsyn eller Pasning og ikke foranlediger Udgifter af Betydning til Medicin eller andre Hjælpemidler o. s. v. Ændringsforslag Nr. 6 er af formel Karakter, og det skal jeg derfor ikke omtale. Ændringsforslag Nr. 7 gaar ud paa at bringe Præmiebeløbene i Overensstemmelse med de af os foreslaaede Rentesaetser. Det samme gælder Ændringsforslag Nr. 8, og dem behøver jeg altsaa ikke at beskæftige mig med her.

Jeg kommer dernæst til Ændringsforslag Nr. 11, som gaar ud paa at oprette en ny Institution, der skal bestemme, hvorvidt de ansøgende kan faa Invalidere. Naar der har været saa stærk Kritik mod Invalideloven, er det ganske sikkert, fordi der er sket en hel Del Fejl ved Tildelingen af Invalidere. Jeg tror ikke, der er ret mange Kommuner her i Landet, hvor man ikke kan paaapege Eksempler paa, at en eller anden Mand eller Kvinde har faaet Invalidere uden nogen rimelig Grund. Dette kan der vist ikke være Tvivl om, og jeg har derfor ment det rigtigt, at det bliver lokale Autoriteter, som afgør, hvorvidt der foreligger Tilfælde af Invaliditet eller ikke, og har foreslaaet, at man i Stedet for, at Afgørelsen nu træffes af Invalideretten, etablerede et Amtsnævn, bestaaende af forskellige stedlige Kræfter, dels en Jurist, dels selvfølgelig en Læge — det er her ønsket, at Amtslægen skulde have Sæde i dette Nævn eller Raad —, dels endelig Repræsentanter for Kommunalbestyrelsen. Jeg har i de almindelige Bemærkninger gjort opmærksom paa, at det, vi ønskede, var, at Umiddelbarhedsprincippet i nogen Grad fandt Anvendelse ogsaa i dette Forhold. Det forekommer mig at være rigtigt, at disse stedkendte Mennesker, som maaske i nogen Grad kender vedkommendes Forhold, faar Ret til at tildele den paagældende Invalidere. Det er noget, jeg for mit Vedkommende tillægger stor Betydning. Naar der oprettes en saadan Institution, tror jeg, at meget af den Kritik, Invalideretten er udsat for, vil forsvinde.

Ændringsforslag Nr. 12 gaar ud paa, at for saa vidt den Afgørelse, som træffes af det lokale Raad, er enstemmig, er den endelig; i modsat Fald kan den appelleres til Invalideraadet.

Ændringsforslag Nr. 13 hænger sammen med de Ændringsforslag, jeg lige har nævnt, og er af formel Karakter saavel som Ændringsforslag Nr. 14, der tilsigter at bevare den nuværende Ordning, efter hvilken den, som har indgivet en Ansøg-

ning om Invalidere, paa ethvert Tidspunkt skal have Ret til at gøre sig bekendt med Sagens Aktstykker. Det forekommer mig, at den Bestemmelse, der findes i det foreliggende Lovforslag, er for vidtgaaende, og at Ansøgerne paa ethvert Tidspunkt maa have Ret til at faa at vide, hvordan deres Sag ligger i Invalidforsikringsretten.

Ændringsforslag Nr. 15 tilsigter at træffe en anden Ordning end den, der eksisterer i Øjeblikket, og har i nogen Grad Relation til Sygekasselovens Bestemmelser. Man sonderer for Øjeblikket, naar Afgørelse træffes af Invalideretten, mellem kroniske Invalidere, og dem, der faar Vedtegnelsen „midlertidige Invalidere“. De, der straks erklæres for kroniske Invalidere, faar Invalidere- renten tildelt straks og faar tilstillet de Beløb, som tilkommer dem. Men de, der betegnes som midlertidige Invalidere, kan ikke komme i Betragtning med Hensyn til Udbetaling af Invalidere, før de har opbrugt hele deres Sygekasseunderstøttelse, den Understøttelse, Sygekasseloven giver dem Ret til i 60 Uger, og dernæst den Understøttelse, Fattiglovens § 63 giver Anvisning paa i yderligere 60 Uger. I ca. 3 Aar vil de altsaa ikke kunne hæve den Invalidere, som tilkommer dem i Kraft af, at de er Invalidere paa det givne Tidspunkt. Men der sker ogsaa det, at i det Øjeblik vi følger denne Praksis, smider man de Mennesker ud af Sygekassen, medens de kroniske Invalidere fortsætter som Medlemmer af Sygekasserne, idet Bestemmelsen om de to Gange 60 Uger ikke finder Anvendelse paa dem. Sygekasseloven siger, at naar de 120 Uger er passeret, kan den paagældende atter blive Medlem af Sygekassen, for saa vidt han er arbejdsfør. Men dersom Invaliditeten vedvarer, siger det sig selv, at de paagældende ikke kan erklæres for arbejdsføre, og dermed er de ude af Sygekassen, de kan da ikke, hvis deres Invaliditet vedvarer, blive kronisk, komme i Sygekassen igen. Altsaa, selv om der indtræder en Sygdom, som ikke har Forbindelse med Invaliditeten, er de udelukkede fra det Gode, som dog vel alle ærede Medlemmer anser Sygekasserne for at være.

Ændringsforslag Nr. 21 gaar ud paa, at man i nogen Grad skal undersøge Invalidere-nydernes Forhold. Det er noget i samme Retning som det, Flertallet har foreslaaet. Jeg har formuleret det lidt mere bestemt, idet jeg har sagt, at der, for saa vidt angaar dem, som har faaet Rente tilkendt før 1. Juli 1927, skal tilstilles Invalideraadet Oplysninger inden 1. Oktober 1927. Thi hvis det virkelig er rigtigt, som frem-